

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: SLOT Group, a. s.**, se sídlem Jáchymovská 142, 360 10 Karlovy Vary, IČ: 62741560, **zastoupeného: Mgr. Alešem Smetankou, advokátem**, se sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71078/2012,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71078/2012, žalovaný zamítl odvolání právního předchůdce žalobce, obchodní společnosti SLOT Game a. s., se sídlem Jáchymovská 142, 360 04 Karlovy Vary, IČ: 26344378 (dále jen „žalobce“), proti platebnímu výměru

Městského úřadu Česká Třebová (dále jen „městský úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“ či „správce poplatku“) ze dne 31. 10. 2011, č. 19/2011, č. j. 27229/2011/FIN/MAZ/PVA/19, a tento platební výměr potvrdil. Městský úřad citovaným platebním výměrem žalobci podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a Obecně závazné vyhlášky města Česká Třebová č. 3/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „OZV“), v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to místní poplatek za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 za dvě zařízení a za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 za pět zařízení při sazbě poplatku 5.000 Kč za jedno zařízení za tři měsíce v celkové výši 60.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a též rozhodnutí městského úřadu pro nezákonnost a protiústavnost, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. Svou žalobní argumentaci žalobce vymezil v následujících žalobních bodech:

1. Platební výměr i napadené rozhodnutí se opírají o zákon o místních poplatcích, ve znění novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), která byla přijata protiústavním způsobem, formou nepřípustného legislativního přílepku. Na podporu tohoto tvrzení žalobce uvedl rozsáhlou argumentaci.

2. Správce poplatku i žalovaný věc nesprávně právně posoudili, když zpoplatnili jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, třebaže zpoplatněn měl být pouze CLS jako jedno funkčně nedělitelné technické herní zařízení.

Pokud by správní orgány při výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ vycházely ze systematiky a základních principů zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), způsobu, jakým je provozování her pomocí CLS povolováno, technických řešení CLS a soudní judikatury týkající se výkladu veřejnoprávních předpisů ukládajících povinnosti soukromým subjektům, musely by dospět ke stejnému závěru jako žalobce, tedy že zpoplatnění podléhá toliko CLS jako celek, nikoliv jednotlivé koncové terminály, neboť tyto nemohou být samostatným technickým herním zařízením. K tomuto žalobnímu bodu se pak vážou konkrétní další námitky, které obsahují tvrzení o tom, že technické herní zařízení musí být schopno ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích naplnit sázkový vztah, tedy umožnit přijetí sázky a vygenerování náhody či předem neznámé okolnosti, od níž se odvíjí výhra či prohra. Koncový videoloterní interaktivní terminál toho není schopen, neboť nedokáže bez připojení CLS zajistit, aby o výhře či prohře rozhodla náhoda. Funkčně nedělitelný celek tvoří centrální řídicí jednotka, místní kontrolní jednotky a koncové terminály, kdy centrální jednotka řídí veškeré herní procesy a koncový terminál je toliko zobrazovací jednotkou. Žalobce v této souvislosti odkázal na Standard CLS vydávaný ministerstvem financí a vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu, s. p., a Institutu pro testování a certifikaci, a.s., vypracovaná na žádost ministerstva financí, definující funkčně nedělitelný celek právě uvedeným způsobem. Dále pak žalobce zmínil zákon č. 300/2011 Sb., jímž byl novelizován mimo jiné zákon o loteriích; s účinností od 1. 1. 2012 je v ust. § 2 písm. l) zavedena definice

„funkčně nedělitelného technického zařízení CLS“ potvrzující výklad zastávaný žalobcem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části I. až IV. upraveny. Ministerstvo tedy povoluje provozování sázkové hry prostřednictvím celého nedělitelného CLS, nikoliv jednotlivých koncových terminálů. Podle § 4 odst. 4 zákona o loteriích je předmětem povolení činnost směřující k naplnění sázkového vztahu, k čemuž je způsobilý pouze CLS jako celek. Ministerstvo vydává žalobci povolení k provozování sázkové hry prostřednictvím CLS, a pokud má žalobce zájem připojit další koncové terminály, ministerstvo pouze doplní stávající povolení, nevzdává žádné nové povolení pro jednotlivé terminály, tyto jsou uvedeny toliko v seznamu a umístění koncových terminálů. Zpoplatněním provozování sázkových her se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v souvislosti s vyměřováním správních poplatků, kdy dospěl k závěru, že předmětem poplatku je „trvání povolení dané hry v každém kalendářním roce“ a že i zákon o loteriích „vyžaduje povolení na určitou hru jako takovou, bez ohledu na to, na kolika zařízeních či v kolika provozovnách je tato hra provozována“. Žalobce nevidí důvod, proč by závěry NSS neměly být aplikovatelné i na poplatky místní, zvláště když zákon o správních poplatcích rozlišuje zpoplatnění výherních hracích přístrojů na straně jedné (zpoplatněn je každý přístroj) a sázkových her provozovaných prostřednictvím CLS (procentní poplatek z výtěžku hry).

3. Správní orgány nezohlednily obecné právní zásady v pochybnostech ve prospěch a v pochybnostech trestat mírněji, kdy v případě více možných výkladů právní úpravy ukládající povinnost soukromému subjektu vůči subjektu nadanému veřejnou mocí musí být upřednostněn výklad co nejméně zasahující do práv či svobod soukromého subjektu. V případě pojmu „technické herní zařízení povolené ministerstvem podle jiného právního předpisu“ existuje vícero výkladů, což v napadeném rozhodnutí připustil i žalovaný. Žalovaný se však ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal s výkladem prezentovaným žalobcem, neuvedl žádný důvod, proč by neměl dostat přednost právě tento výklad, jehož rozumnost a přesvědčivost ostatně potvrdil i zákonodárce novelou zákona o loteriích účinnou od 1. 1. 2012. Obě zmíněné zásady jsou opakovaně judikovány NSS i Ústavním soudem (dále jen „ÚS“) – za všechny lze zmínit rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 54/2006-155, podle kterého při konfliktu dvou výkladů, z nichž oba jsou možné, rozumné a nikoli nepřesvědčivé, a přitom vedou k odlišným závěrům, nutno vzhledem k okolnosti, že se jedná o výklad norem daňového práva hmotného dát přednost tomu, který je ve prospěch soukromé osoby. Správní orgány uvedené zásady nerespektovaly.

4. Správní orgány nesprávným výkladem pojmu „technické herní zařízení“, který upřednostnily před výkladem ve prospěch poplatníka, zatížily žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a tím porušily žalobcovo právo vlastnit majetek a tento pokojně užívat, zásadu ukládání daní pouze na základě zákona, zásadu uplatňování státní moci pouze v případech stanovených zákonem a zásadu ukládání povinností jen na základě zákona.

5. Žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádal se všemi odvolacími důvody a námitkami žalobce, zejména se nijak nevyjádřil k žalobcově výkladu pojmu „technické herní zařízení“, resp. neuvedl přesvědčivé důvody, pro které by žalobcův výklad nebyl možný.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 4. 2013 odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se vyjádřil podrobně ke všem bodům žalobcova odvolání. Poukázal současně na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Af 28/2012, jímž bylo potvrzeno posouzení předmětu poplatku uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. Námitku protiústavnosti přijetí zákona č. 183/2010 Sb. pak označil za nedůvodnou s tím, že tato již

byla vyřešena v nálezu ÚS sp. zn. Pl. ÚS 6/12, kterým byl návrh na vyslovení protiústavnosti zamítnut.

V replice ze dne 24. 5. 2012 žalobce uvedl, že i přes rozhodnutí ÚS ve věci sp. zn. Pl. ÚS 6/12 na žalobě trvá. Dále pak rekapituloval jednotlivé žalobní body, přičemž zdůraznil, že správný výklad pojmu „technické herní zařízení“ je výklad zastávaný jím, tedy takový, který předmětem místního poplatku činí pouze CLS jako celek, nikoliv jednotlivé koncové terminály. V tomto směru podrobně rozebral právní úpravu dle zákona o místních poplatcích ve znění novely provedené zákonem č. 300/2011 Sb., která nabyla účinnosti dne 14. 10. 2011, kdy podle žalobce až na základě ní došlo ke zpoplatnění jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů. Dále provedl rozbor změny zákona o loteriích provedené rovněž zákonem č. 300/2011 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2012 a definovala pojem „funkčně nedělitelného technického zařízení CLS“. Ve vztahu k nálezu ÚS sp. zn. Pl. ÚS 29/10 pak uvedl, že ten se týká oblasti veřejného pořádku, konkrétně oprávnění obcí regulovat na svém území provozování sázkových her v podobě umístění koncových terminálů, a nikoliv zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů. Nález tedy řešil otázku rozsahu zákonného zmocnění obcí podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích a pouze ve vztahu k oprávnění obcí regulovat provozování sázkových her na svém území připustil extenzivní výklad tohoto ustanovení, který je jinak v oblasti veřejného práva nepřipustný. Co se týče výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“, nález potvrdil správnost výkladu žalobce.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 29. 5. 2013 v přítomnosti obou účastníků řízení, když žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání. Soud přitom v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 15. 11. 2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Platí tedy dispoziční zásada, kdy obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti, přičemž NSS již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup je nejen popřením dispoziční zásady, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné

lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s. v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení LZPS, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. V takovém případě krajský soud může aplikovat hmotněprávní ustanovení LZPS i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008, který se sice vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, a v této souvislosti dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., není nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Krajský soud se proto dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce ohlásil dne 31. 1. 2011 správnímu orgánu I. stupně na území města Česká Třebová jím provozovaná technická herní zařízení povolená ministerstvem financí pro období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 v počtu dvou CLS. Na výzvu k doplnění ohlášení poplatkové povinnosti ve smyslu sdělení typu a přesného místa provozování jiných technických herních zařízení, tedy jednotlivých koncových terminálů, kdy každý z nich za pomoci dílčích komponent systému je napojen na centrální jednotku a tak tvoří jediný funkční celek schopný realizovat herní proces od začátku do konce, reagoval žalobce podáním ze dne 10. 10. 2011, jímž zaslal přehled jím provozovaných koncových videoloterních terminálů na území města Česká Třebová, zároveň ovšem předestřel názor, že zpoplatněny mohou být jen celé CLS, nikoliv jednotlivé koncové terminály, a vyjádřil přesvědčení, že ze strany městského úřadu bude takto postupováno. Platebním výměrem ze dne 31. 10. 2011, č. 19/2011, č. j. 27229/2011/FIN/MAZ/PVA/19, městský úřad žalobci podle § 11 zákona o místních poplatcích, OZV a daňového řádu vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 za dvě zařízení a od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011

za pět zařízení, v celkové výši 60.000 Kč. V odůvodnění uvedl, že žalobce zaplatil místní poplatek na rok 2011 ve výši 40.000 Kč, ovšem při počtu pěti terminálů činí poplatek za čtvrtletí 25.000 Kč (5 x 5.000 Kč) a tedy platba žalobce byla přiřazena na úhradu poplatku za pět zařízení za první čtvrtletí roku 2011 a za tři zařízení za druhé čtvrtletí roku 2011, vyměřen pak byl poplatek za dvě zařízení za druhé čtvrtletí a za pět zařízení za třetí a čtvrté čtvrtletí roku 2011. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl. V odůvodnění především uvedl, že nepovažuje pojem „jiné technické zařízení“ za neurčitý, ztotožňuje se se stanoviskem ministerstva financí, které je výkladovým garantem zákona o místních poplatcích i zákona o loteriích. Přestože zákon o loteriích pojem „jiné technické herní zařízení“ nedefinuje, lze z něj dovodit, že technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka, tak ve formě koncového zařízení (interaktivní videoloterní terminál)“. Ministerstvo financí povoluje nejen CLS, ale též jednotlivé koncové terminály a jejich umístění.

Na základě uvedených zjištění dospěl soud ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím závěrům:

Ad 1.

Námítka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích, je nedůvodná. Tato otázka byla již vyřešena ÚS nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012, přičemž ÚS dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 Sb.), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán tímto nálezem ÚS a nemůže se od něj odchýlit (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004-44).

Ad 2.

Námítku, že technickým herním zařízením je nutno rozumět celý CLS a nikoliv pouze koncový terminál, vznesl žalobce již v odvolání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s jeho názorem neztotožnil, přičemž mimo jiné uvedl, že zákon o loteriích sice neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z jeho ustanovení lze vyvodit závěr, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka, tak ve formě koncového zařízení (interaktivní videoloterní terminál)“. Pod pojem „povolené ministerstvem financí“ je možné zařadit i jednotlivá koncová zařízení, neboť ministerstvo financí vydává nejen povolení pro CLS, ale též povoluje provoz jednotlivých interaktivních videoloterních terminálů a jejich umístění.

S výkladem pojmu „jiné technické herní zařízení“ provedeným žalovaným v napadeném rozhodnutí se soud ztotožňuje. Žalobce má pravdu v tom, že takovým herním zařízením nemůže být interaktivní videoloterní terminál sám o sobě. Podle § 17 zákona o loteriích je třeba jím rozumět takové technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a to od počátku do konce. V případě CLS je technickým zařízením z tohoto pohledu každá dále funkčně nedělitelná část tohoto systému schopná realizovat celý herní proces. Taková část se skládá z centrální jednotky, koncového terminálu a řady dílčích komponent jako např. místní jednotka, místní komunikační síť, kontrolní terminál. Z tohoto

pohledu tedy počet jiných technických herních zařízení je roven počtu jednotlivých koncových terminálů, neboť počet těchto terminálů neovlivňuje ani nepodmiňuje realizaci celého herního procesu na jednotlivých koncových terminálech. Předmětem místního poplatku je tudíž každý povolený interaktivní videoloterní terminál, neboť ten je s pomocí dílčích komponent napojen na centrální jednotku a tak je schopen realizovat celý herní proces od počátku až do konce. Je pravdou, že ministerstvo financí rozhodnutím povoluje provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích a v případě rozšiřování CLS o nové koncové terminály rozhodnutím schvaluje provozování a umístění nových terminálů, přičemž tyto v rozhodnutí specifikuje, včetně provozovny, kde budou umístěny. Užití různých slov „povoluje“ a „schvaluje“ však nelze vykládat tak, jak činí žalobce, tedy že povolována je pouze hra prostřednictvím CLS, kdy jednotlivé, i budoucí, terminály jsou již v tomto povolení zahrnuté, nové terminály nejsou povolovány, je pouze rozšířen výčet stávajících terminálů v již vydaném povolení, která je tak toliko rozšířena. Schválení umístění dalších terminálů se děje rozhodnutím, kterým je doplňováno již existující rozhodnutí o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry. V rozhodnutí o povolení je přitom vymezen předmět povolení, tzn. je popsán celý CLS, včetně uvedení koncových videoloterních terminálů. Je-li rozhodnutím o schválení toto rozhodnutí doplněno, nejedná se o nic jiného, než že došlo k povolení i dalších konkrétních koncových terminálů. Jinými slovy řečeno, byl zvýšen počet funkčně nedělitelných celků schopných realizovat herní proces o počet rovnající se nově schváleným koncovým terminálům. Soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení místního poplatku za jiná technická herní zařízení, jejichž počet se shoduje s počtem interaktivních videoloterních terminálů provozovaných žalobcem. Žalobci vznikla zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

I druhý žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 3.

Rovněž námitku porušení zásad v pochybnostech ve prospěch a v pochybnostech mírněji namítal žalobce již v odvolání. Žalovaný se s touto námitkou ve svém rozhodnutí vypořádal na stranách 4 a 5, když ji shledal nedůvodnou, neboť pojem „jiné technické herní zařízení“ není pojmem nejasným. Soud se s názorem žalovaného ztotožňuje. Obě žalobcem uvedené zásady lze aplikovat v případě „pochybností“. Tento základní předpoklad – existence pochybností o tom, co se rozumí „jiným technickým herním zařízením“, však v projednávané věci chybí. Uvedený pojem lze při aplikaci příslušných výkladových metod zcela bez problémů vyložit. Ostatně sám žalobce uvedl, že takovým herním zařízením je funkční celek, který je schopen zabezpečit sám od počátku do konce celý herní proces. Přesně takovým celkem pak je sestava centrální jednotka a koncový interaktivní videoloterní terminál spojené díky jednotlivým dílčím komponentům, tedy každý koncový terminál je součástí jednoho herního zařízení a podléhá tak místnímu poplatku. Jednotlivé terminály jsou pak na sobě nezávislé, navzájem se neovlivňují, ani nepodmiňují. Tedy shrnuto, vzhledem k tomu, že neexistují pochybnosti o výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“, nemohly správní orgány ani porušit žalobcem uváděné zásady.

I třetí žalobní bod je nedůvodný.

Ad 4.

Argumentace k tomuto žalobnímu bodu se shoduje s argumentací předchozí. Správní orgány vyložily pojem „jiné technické herní zařízení“ správně, o tom, že takovým zařízením je každá sestava schopná realizovat samostatně celý herní proces, tedy každý koncový terminál napojený na centrální jednotku, nemůže být pochyb. Žádný jiný výklad uvedeného pojmu při správné aplikaci jednotlivých metod výkladu právních norem nemůže obstát a tedy nemohlo dojít k porušení práv žalobce, resp. základních zásad právního státu, jak žalobce tvrdí. Poplatkovou povinnost – povinnost platit místní poplatek za každý koncový terminál žalobce měl na základě zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV. Nejednalo se tedy o povinnost bez opory v zákoně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, nijak nepřekročily rozsah jim svěřené působnosti a naopak žalobci byly uloženy povinnosti dle zákona a na jeho základě.

Rovněž čtvrtý žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Ad 5.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Žalovaný se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce, žádná z nich nezůstala nepovšimnuta. Pojem „jiné technické herní zařízení“ pak žalovaný rozebral na stranách 2 až 4 svého rozhodnutí, kdy především zdůraznil, že se nejedná o nejasný či neurčitý pojem, a poté tento pojem vyložil. Mimo jiné uvedl, že pod „jiné technické herní zařízení“ lze podřadit jakékoliv technické zařízení, jehož pomocí je provozována loterie či jiná podobná hra, a zároveň se nejedná o výherní hrací přístroj, a že technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů jsou technickým herním zařízením jak ve formě centrální a místní kontrolní jednotky, tak ve formě koncového terminálu. Povolené ministerstvem financí pak nejsou pouze celé CLS, ale též jednotlivé koncové terminály, o něž je původní povolení rozšiřováno, resp. jejichž provoz a umístění jsou povolovány později. Argumentaci žalovaného soud považuje za dostatečnou, přehlednou a srozumitelnou, nedostatek důvodů vedoucí k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předmětem místního poplatku jsou jednotlivé koncové terminály z toho důvodu, že každý takový terminál ve spojení s centrální jednotkou (pomocí dalších dílčích komponent) tvoří funkční celek schopný realizovat hru od počátku do konce, jinými slovy řečeno, „jiné technické herní zařízení“.

Pokud se týká dalšího důvodu nepřezkoumatelnosti uvedeného žalobcem při jednání dne 29. 5. 2013, který podle něj spočívá v tom, že v platebním výměru, ani v rozhodnutí žalovaného není specifikováno povolení k provozování jiného technického herního zařízení a není rovněž uvedeno datum vzniku poplatkové povinnosti, kterým se rozumí den vydání povolení, přičemž povolení musí být vydáno až po nabytí účinnosti OZV, soud se s hodnocením žalobce neztotožnil. Je pravdou, že v rozhodnutích není uvedena ve vztahu k povoleným koncovým terminálům specifikace jednotlivých povolení (č. j., data vydání), ovšem takovou povinnost správní orgány neměly. Jejich povinností bylo specifikovat vyměřený místní poplatek tak, aby bylo zcela zřejmé, za jaké období, v jaké výši a za jaké technické herní zařízení je vyměřen, jinými slovy řečeno, aby vyměřený poplatek byl nezaměnitelný. Tato povinnost byla splněna, neboť již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí přesně vymezil, za jaké období, v jaké výši a za jaká technická herní zařízení je místní poplatek vyměřen, přičemž tato zařízení specifikoval jednak výrobními čísly jednotlivých koncových terminálů a dále i výrobními čísly serveru jednotlivých CLS, pod něž tyto terminály spadají.

Již jen závěrem a pro úplnost soud k návrhu žalobce na doplnění dokazování listinami obsaženými v příloze k žalobě pod čísly 5-11, vznesenému při jednání dne 29. 5. 2013 uvádí: Žalobce hodlal uvedenými listinami prokázat, že jiné technické herní zařízení je právě CLS jako funkčně nedělitelné herní zařízení a že tímto herním zařízením nemohou být koncové terminály, neboť nejsou schopny realizovat herní vztah, a dále že povolení k provozování jiného technického herního zařízení byla vydána před účinností OZV. Žalobcův návrh soud shledal nedůvodným, navržené dokazování posoudil jako nadbytečné, neboť skutečnosti, jež hodlal žalobce prokázat, nebyly spornými. Jiné technické herní zařízení bylo i žalovaným definováno jako funkčně nedělitelný celek, který je schopný provést hru od počátku až do konce, nikdy nebylo správními orgány tvrzeno, že herní vztah může realizovat pouze koncový terminál, žalovaný dostatečně osvětlil, proč je zpoplatňován každý terminál, když zdůraznil, že tento terminál je schopen realizovat herní vztah ve spojení s centrální jednotkou (v dalším viz argumentace u bodu ad 2.). Skutečnost, že jiná technická herní zařízení byla povolena ministerstvem financí před nabytím účinnosti OZV, tedy 1. 10. 2010, rovněž žalovaný nezpochybňoval. Pokud pak žalobce z neuvedení daných povolení v platebním výměru a napadeném rozhodnutí žalovaného dovozoval nepřezkoumatelnost daných rozhodnutí, tuto soud neshledal, jak je odůvodněno výše (argumentace u bodu ad 5.). Námitku, že po nabytí účinnosti OZV nebylo vydáno již žádné povolení a tudíž žalobci nevznikla poplatková povinnost, neboť ta v souladu s OZV vzniká dnem povolení technického herního zařízení a tudíž pouze v případech, kdy k povolení došlo po nabytí účinnosti OZV (1. 10. 2010), pak žalobce vznesl až při jednání, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty od data doručení napadeného rozhodnutí, a soud k ní proto nemohl přihlížet a nebyl povinen na ni reagovat, neboť se jednalo o nový žalobní bod. I kdyby ovšem uplatnil žalobce tuto námitku včas, posoudil by ji soud jako nedůvodnou. V OZV je stanoveno, že poplatková povinnost vzniká dnem povolení jiného technického herního zařízení. Toto ustanovení však nelze vykládat tak, že na zařízení povolená před nabytím účinnosti OZV se poplatková povinnost nevztahuje. Naopak jediný možný výklad je takový, že zařízení povolená kdykoliv po nabytí účinnosti OZV podléhají poplatkové povinnosti až dnem povolení, nikoliv zpětně, právě od účinnosti OZV. Zařízení povolená před tímto datem pak jsou předmětem místního poplatku právě od tohoto data, tedy od nabytí účinnosti OZV. Jen tak bude nakládáno se všemi provozovateli jiných technických herních zařízení stejně. Výklad předestřený žalobcem by naopak nastolil značnou nerovnost.

Soud tedy návrh žalobce na provedení dokazování zamítl.

Z důvodů shora podrobně rozebraných dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, neboť žalovaný se při jednání dne 29. 5. 2013 práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. května 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.